

Barrikádok városa

Az utca tudvalevőleg arra való, hogy közlekedjenek rajta. Nálunk Budapesten valamilyen rejtélyes hatalomnak más a véleménye. Ez a valaki különvéleményét barrikádok emelésével, 30 és feles gránátok tölcéséreinek kiásásával dokumentálja. Nincs az a forradalmár, aki lelkesebben építené a barrikádokat, mint ez az ismeretlen valaki. Egy titkos intéző kéz jeladására utcákat szaggatnak fel, hogy tartós, de láthatólag eredménytelen pizmogás után, beburkolják kővel és aszfalttal csak azért, hogy jövő héten újra felbontsák, amit konok igyekezettel lehengereltek és leköveztek. A pesti ember, aki életének java részét abban a vágyakozásban tölti el, hogy végre valahára közlekedni is alkarna az erre rendeltetett utcán, értetlenül és a tehetetlen düh elfojtott indulatával áll a barrikádepités e jelenségeivel szemben.

Mi történik ebben a városban, ahol egy modern Sisiphus arra itéli az embereket, hogy tojástáncot járjanak flaszterhalmokon s nyakuk épségét kockáztassák, a végeszakadatlanul ásott, kövezett, aszfaltozott, sinezett, de soha sem kész utakon?

Az aszfalt és a kátrány büzével, kalapácsok idegszaggaató kopácsolásával lerakott sinek mennydörgésével boldogított budapesti utcáinkról ide, a nagy közügyek problémáinak helyére kívánczik a barrikádepités rejtélye, amelylyel most már a panaszok nyomatékos hangsúlyozása mellett foglalkoznunk kell.

A megcsontosodott bürokrácia szerint a fej csak arra való, hogy a nyakkendő fel ne csusszon a nyakon. Ez a bürokrácia ötletekből, papiros adminisztrációból éldegélt. Valami ilyen papiros adminisztráció kezdi feldulni a budapesti ember életét. Közmunkákat végeztet ez az adminisztráció, — ami igen helyes és szükséges, — de hogy a nyakkendő kezd felcsusszni a nyakon, az már nem helyes, mert a gondolkodás, a tervszerűség, a gyorsaság, a célszerűség egyáltalán nem fölösleges. Ha ma felturják az utat, hogy sineket fektessenek le, aztán bekövezik és bekátrányozzák s holnap újra felturják, hogy kábelt, vizesövet fektessenek le, ez kérjük szépen kissé több abból az atyai gondoskodásból, mint amennyivel a békés polgárt az adminisztráció boldogítani kötelel. Ha az egyik ügyosztály barrikádepitéshez lát, talán átizenhetne a szomszéd szobába, ahol hasonló gondolatokat forral egy másik ügyosztály. Ezen a réven egyesült erővel s talán gyorsabban és olcsóbban is áshatná a 30 és feles gránáttölcésereket az az adminisztráció, amely ott viseli a fejét a nyakán.

Ámde nem így történik.

Városrészek vannak, amelyek hosszú hónapok óta viselik a papirosadminisztráció terhét s nem tudnak kivergődni abból a flasztermizériából, kátrányfelhőből, forgalmat, kereskedelmet akadályozó barrikádrendszerből, amely a lyukba lyukat ásás művészetében éli ki magát. Mondhatnók, furfangos kacskaringókat jelző észjárással pontosan ott dul a legnagyobb barrikádszenvedély, ahol legsürgősebb volna az utak rendje s leggyorsabb ütemet parancsolna a forgalom érdeke. Ide s tova felnőnek katonasorba budapesti gyermekek, akik még nem látták készen a Körut és a Podmaniczky-utca

szögletét, a Ferenciek-terét, az Egyetem-utcát, a Báthory-utcát és vidékét. Ha valahol nagy az autóforgalom, megjelenik a barrikádépítő és megakad minden az utakon. Fenn a Svábhegyen, ahol naponta autók százai repülnek, elmés kupacok épültek sorba, hogy megakasszák az autóközlekedést. Most, nyáron, amikor a svábhegyi élet zajlik, kupacokat emeltek olyan művészettel, hogy két autó ne férhessen el egymás mellett. Ha itt nem történik minden nap néhány katasztrófa, ez csak olyan csoda, ami egyáltalán nem emeli a papíroson gondolkodó, de öt percre is előrelátni képtelen adminisztrálás érdemét.

Hiszen jól tudjuk mi, hogy a főváros fejlődik, hogy rendbe kell hozni az utakat, pótolni kell a hiányokat, javítani kell azt, amit elmulasztottak és elrontottak a háború és a forradalom idején. Közmunkákat kell adni a munkanélkülieknek, tehát építeni, dolgozni, tökéletesíteni kell. De ezt talán még is meg lehet tenni, némi előrelátással és tervszerűséggel.

Abból a tölcserásásból, barrikádépítésből, tervnélküli, soha véget nem érő utrendezésből, amely károsítja az adófizető polgárokat, akiknek üzletét, irodáját elzárja a közönség elől; amely nem számol sem az évszakkal, sem a vidék külön érdekével; amely nem hederít bekövetkező katasztrófákra, — éppen elég volt. Most a Szent István-héten, amikor zajosabb és forgalmasabb a budapesti utca, mint bármikor, fokozottabban dúl a barrikádépítés. Mindenütt ott, ahol valami készül. A Svábhegyen nyaktörést kockáztatnak az autók, a belső városrészekben kövek, sinek, korlátok fantasztikus akadályával küzdenek a gyaloglók. Fel kellett emelnünk szavunkat e káros és okatlan jelenségek ellen, a lakosság anyagi és erkölcsi érdekeinek s testi biztonságának nevében.